

[Maigaard.]

folkeskolen, og hvad det nu skal være, kan forekomme en række problemer, som der kan forekomme problemer i en række andre sammenhænge. Jeg har også den opfattelse, at man mange gange er uenig i nogle af de ting, man hører både fra den ene og fra den anden side, men det, som efter min mening trækker skellet, i alt fald mellem mit parti og regeringen, er spørgsmålet om, hvordan man tackler disse problemer. Det er spørgsmålet om, hvordan man går ind i den situation, hvor man møder fænomener, man er uenig i, og dér vil jeg sige, at jeg ikke tror på kanonbådsdiplomati, sådan som regeringen har udfoldet det mod Christiania. Jeg tror ikke på straffeekspeditioner, sådan som regeringen har udfoldet det mod Roskilde universitetscenter, og jeg tror ikke på, at man skal true folk på brødet, sådan som det er lykkedes i diskussionen om de såkaldte marxister i folkeskolen. Jeg tror på argumenter og på debatten, men jeg synes, at der i denne regerings tid beklageligvis er tændt mange kætterbål.

Så vil jeg i øvrigt sige generelt, at mit parti har ønsket en skoledebat. Det mener vi er det vigtigste nu, og at fremskridtspartiets forespørgsel ikke giver anledning til kommentarer fra vores side. Forespørgslen vidner om, at fremskridtspartiets opfindsomhed og tankevirksomhed ikke strækker sig ud over skattelovgivningens område. Men skoledebat vil vi gerne have. Dér vil jeg sige, at sådan som jeg ser det, er der tale om en skole, som vi har kendt, og så er der tale om en skole under forandring, under nydannelse, og de to situationer vil jeg godt prøve at ridse op.

Om den skole, vi har kendt, har man sagt, at den var rummelig, men i realiteten kun indeholdt meningsmæssige nuancer, i realiteten var den nært forbundet med det etablerede samfund. Bevisførelsen kan man finde i de lærebøger, som vi kender op gennem tiderne. Dér kan man se, at der var ganske få meninger i skolen, og man kan se, hvor tæt skolen var forbundet med det

etablerede samfund. Den kritik, vi har set af lærebøgerne, om arbejderens svage placering, om kvindens svage placering, er en kritik, som kun viser isbjergets top.

Det nye og det glædelige ved situationen, vi ser i dag, er, at vi nu er ved at få en skole, hvor vi ser lærere i skolen med vidt forskellige meninger. For første gang i landets historie er skolen ved at blive en pluralistisk skole, en skole med mange meninger, ikke bare når der holdes festtaler, men også i praksis. Jeg mener, at det er en stor gevinst for vores skole og for vores samfund, at der nu er ved at komme en skole med mange meninger. Det, som den sidste måneds debat efter min mening giver udtryk for, er, at der er mange, herunder folk i regeringen, der er bange for denne skole med mange meninger, og som reagerer imod den. Det er det, striden står om.

Jeg tror nemlig ikke, at det dobbelthovedede uhyre Baunsbak-Jensen-Tove Nielsen er bekymret for en ensidig, holdningspåvirkende skole, blot det er deres egen norm, der bærer skolen. Hvis bare det er deres egne synspunkter, der bærer skolen, så har de såmænd ikke noget imod ensidigheden og holdningspåvirkningen. Undervisningsdirektøren gav jo ikke dramatiske interviews helt ud over, hvad en embedsmand bør give, om f. eks. lærebogssituationen. Det var ikke fra ham, der kom de rigtige og bekymrede bemærkninger, f. eks. om arbejderens placering i lærebøgerne, det var fra Specialarbejderforbundet i Danmark. Det var ikke fra ham, vi fik bekymringerne om, hvordan det nu egentlig er med kvindens placering i vores lærebøger. Det var fra Dansk Kvinde-samfund. Det karakteristiske var, at undervisningsdirektøren var tavs — jeg ser venligt bort fra direktørens virksomhed med åndelige foredrag — indtil der kom en situation, hvor vi så frem mod mange meninger. Så reagerede han. Og det karakteristiske er jo, at undervisningsministeren ikke fløj i flint, da hun burde gøre det. Hun fløj ikke i flint, da det kom frem, at en formand for en skolekommission, nem-